

EDITORIAL

A les classes dirigents vallesanes no els interessa la quarta universitat

Ens sorprèn força el poc interès que han mostrat les classes dirigents vallesanes polítiques, econòmiques o socials per la quarta universitat catalana. A part de dues o tres reunions o debats organitzats per la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona sobre quina facultat universitària ens convindria, quasi bé ni se n'ha parlat. Ha interessat molt més l'existència o no de la presó de la Roca, el circuit per fórmula 1, o la ubicació d'un possible hipòdrom prop de nosaltres que l'existència d'una universitat a casa nostra. Fa pocs dies un alt dirigent d'una important empresa multinacional ens explicava en una reunió particular la importància que havia tingut l'existència de mà d'obra qualificada a l'hora de prendre la decisió de situar la seva empresa prop de Granollers. Segurament que el dia que s'estudià a fons la transcendència de la formació professional a Granollers des dels anys 1920 fins ara amb l'única solució de continuïtat dels pocs anys de guerra i postguerra, restarem bocabats per la quantitat de gent que encara que no hagin acabat els seus estudis de formació professional s'han preparat més o menys al voltant d'aquella escola. Això ha engendrat, en part, una mà d'obra preparada que permet a certes empreses d'instal·lar-se amb més facilitat aquí que en un altre lloc sense escola. La gent preparada no es pot formar en quatre dies ni amb un curs de formació professional accelerada.

També seria interessant d'estudiar perquè no ens hem volgut preocupar massa de la necessitat de preparar classes dirigents. No cal dir que la proximitat de Barcelona sembla que resol el problema, però si examinem d'on han sorgit una gran munió de dirigents de les petites i mitjanes empreses veurem que molts pocs s'han format allà. També és cert que bona part dels dirigents i propietaris de les empreses que ens envolten resideixen fora de la comarca o almenys fora de les grans ciutats vallesanes i que han existit pocs intents per acostar-los a la nostra societat. Les societats o bé institucions per relacionar, reunir o agrupar classes dirigents, ja sia en el món econòmic, polític o cultural, en la nostra societat resulten d'una migrada extraordinària. Penseu per exemple en les entitats tipus Casino de Granollers i en les activitats que generen. És simptomàtic que de les societats sense ànim de lucre existents les més actives són les que organitzen balls de saló, alguns grups corals, o les esportives, que suporten els equips que donen nom a les poblacions de la comarca.

Esperem que això que sembla una crisi sigui un error de la nostra visió del problema i que no sigui conseqüència de pals a les rodes posats pels polítics per a impedir l'existència o importància d'organitzacions que podrien fer ombra als ajuntaments. El cicle de teatre a Granollers en podria ser un petit exemple. Si una societat comarcal vol tenir una dinàmica moderna i amb repercussions importants ha de tenir els seus centres que permetin, acostin i generin dirigents. Si això no és així la seva personalitat en resultarà mancada.

Ja era d'esperar

—Martí Sunyol i Genís—

Res no ha vingut de nou. La continuïtat, intensitat i amplitud dels comentaris sobre l'autodeterminació —més que no pas sobre el dret a l'autodeterminació que és el que aprova el projecte no de llei del Parlament de Catalunya— ha agafat unes proporcions que els ha fet arribar a tots els racons de l'estat espanyol. El principal causant n'ha estat el propi govern central quan ha reaccionat amb una contundència condemnatòria digna del major autoritarisme centralista.

Arribats a aquest punt, bé calia reconduir la cosa, i qui primer ho ha fet ha estat el president de la Generalitat de Catalunya amb unes manifestacions que, sense contradir res del que ha estat sempre la seva línia política, ha deixat ben clar quin és el sentit de la veritable autonomia i del text de l'Estatut.

El gruix dels comentaris s'ha desviat després cap a Euskadi on la problemàtica autonòmica presenta perfils diferents, sobretot pel pacte de govern PSOE-PNB. "No obstant i això, el fet que a Catalunya s'aproves per majoria el dret a l'autodeterminació sense cap desgavell dialèctic en la sessió del Parlament —que al cap i a la fi ens representa a tots— no ha pas acabat de fer el pes al govern de Madrid i sembla que ha cregut oportú muntar el contrajoc del desprestigi.

És interessant comentar aquest aspecte de la qüestió. El joc del desprestigi a Madrid el dominen, i massa vegades no ens n'adonem prou. De segar l'herba sota els peus amb la dalla de la difamació dissimulada en són uns mestres. I d'això —quina casualitat!— en aquesta ocasió vaig adonar-me'n a través de "Televisión Española", que com tots sabem entra generosament a la majoria de llars espanyoles.

TVE va llançar la bomba —el fum de la qual havia de tapar i fer ignorar el bum bum dels comentaris sobre l'autodeterminació a Catalunya— donant una explicació curiosament detallista d'una informació apareguda en el diari "El País" sota l'ampulós títol de "Casinos de Catalunya acusa de desviar diners cap a Convergència", segons la qual el Sr. Jaume Sentís —ex-directiu de Casinos de Catalunya— havia presentat una querrela contra l'actual president de l'entitat Sr. Artur Suqué. A partir d'aquí, el comentarista començà a relacionar-ho amb suposades i possibles irregularitats on hi estaven implicats diferents personatges de CDC i, indirectament, el Govern de la Generalitat.

Ja sabem que en aquesta mena de coses "El País" hi té la mà trencada, la seva catalanitat l'ha demostrat negativament en prou ocasions i caldria només,

com a prova, rellegir tots els escrits que preparen i alarmen l'opinió pública en l'afer Banca Catalana.

El cas de l'actual querrela l'ha de resoldre la justícia, i prou. Així es va dir també en la notícia, però l'inici de la difamació ja estava llançat.

Les manifestacions immediates del portaveu del PSC Sr. Sala sobre aquest afer estigueren en la línia crítica que li és habitual. Les altres forces polítiques es van manifestar amb més cautela. Els desmentiments per part dels implicats també van ser ràpids.

Després ha vingut el silenci. Un compàs d'espera que permet posar en guàrdia l'opinió pública, siguin quins siguin els resultats de l'actuació judicial.

Jordi Pujol no ha sortit cremat de l'afer sobre el dret a l'autodeterminació, com demostra la posterior actitud dura i poc dialogant del govern central; ni va sortir-ne del procés prou traumatitzat de Banca Catalana, però com que ha deixat clara la qüestió del dret a l'autodeterminació la perfídia segueix, i cal saber-ho.

M'agradaria molt equivocar-me i que la campanya tot just iniciada morís aquí. La història, però, ens ha donat massa lliçons i cal escarmentar-se. Escarmentar-se i no callar, com no callen els diaris quan volen fer mal.

El cacicat de l'hipocondríac

—Antoni Gomis—

La imparabile desintegració de l'estat espanyol, queda palesada per un fet en aparença inversemblant: Com més fracassada i deprimida és una persona, més possibilitats té d'arribar a "vicepresident del gobierno". Absurd? No, ben real. Així, en una revista d'àmplia difusió, s'acaben de publicar unes cartes d'amor que ens permeten fer un profund estudi psicoestètic, de com, avui en dia, pot exercir de "gran cacicat", un subjecte que a l'any 1964 afirmava: "Yo estoy confundido. Tengo 24 años, un título académico inútil, no trabajo ni produzco, vivo con una mujer a la que no amo y amo a una mujer con la que no vivo: habito una sociedad pobre y aburrida; me deslizo sobre la hipocondría y no hago lo que me gustaría. Pronto rodearé los 30 años y aún no se qué he hecho en el mundo, ni qué haré". Com pot ser que un cacicat on s'apleguen, vulguis o no vulguis, 40 milions de persones, estigui en mans d'un home d'aquestes condicions mentals i pobresa d'esperit? Ens hem tornat tan cànchids els catalans, per enviar bilions i bilions de pessetes cada any, a la capital de l'"imperio", perquè vagin a parar a mans de gent així, sense ni tan sols demanar comptes dels nostres diners? Com és possible que els representants catalans, siguin tan mesells i bons minyons, enfront d'un home que va fer el seu "master directiu", "deslizándose sobre la

hipocondría", i sense passat ni futur de cap mena? Tenim consciència de com ens roben?

L'última vegada que un cacicat espanyol va explicar què feia amb els cabals públics, fou a l'any 1506 a Gènova, quan el rei "Fernando el Católico", va demanar comptes al "gran capitán". I encara van ser emmaranyats amb un embolic, que, la veu popular, coneix amb aquella expressió de: "Por picos, palas y azadones... cien millones".

Tanmateix, tornem al "vicepresident del gobierno". No hi ha dubte que ell solet, encarna els quatre arquetips que configuren la classe política espanyola, i que Carles M. Espinalt, qualifica així: "caciques inquisidores, pícaros y soplones".

No hem copsat l'estil tan refinat de "soplón" que té; quan, en el parlament imperial, li bufa l'orella al "presidente"?

Però és que a l'hora d'exercir de "inquisidor", no es queda gens curt, doncs sentència: "el que se mueva no sale en la foto". Aquesta frase la podria subscriure, perfectament, el mateix Torquemada.

No cal dir que també va intentar fer la carrera de "pícaro", doncs en una de les cartes d'amor, abans referides, li ordena a la seva amant: "He pensado algo que quizás pueda salir bien. Tu sacas el pasaporte, y vas a Tetuán, compras 20 —por ejemplo— collares como el que yo te

regalé a ti. Allí valen dos drhans, es decir 20 pesetas, yo los vendo aquí a 80 pesetas, y nos ganamos 1.200 pesetas para ir desde Algeciras a Madrid por Málaga, Alicante, Valencia y Barcelona ¿vale?" I pensar que en la campanya electoral de 1986, per insultar al candidat català Miquel Roca l'anomenava: "ese comerciante". Com si vendre fos un delictes. És clar que entre comerciar i exercir la picaresca, hi ha tot un tractat que diferencia clarament la legalitat de la trampa. Els espanyols no en saben de vendre, per això detesten el comerç i sempre cerquen la "colocación", o viuen del "sablazo". Així l'hipocondríac que controla actualment el cacicat, que per tot arreu fa aigües, en una d'aquestes substancioses cartes, on s'hi autoretrat a la perfecció, diu: "Ahora tengo mayor facilidad de ir a Madrid, pues la estancia la tengo asegurada por un amigo, quien además intenta meterme en algo en Madrid".

En fi, amb proves com aquestes, els que creuen que el llibre: "Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya?" peca d'exagerat, d'una vegada per totes, hauran de rendir-se a l'evidència que els seus diagnòstics són justos i exactes, per més estrafolària que resulti la realitat d'on Catalunya li cal alliberar-se.

* Antoni Gomis és membre de la Junta Directiva de l'Associació de Practicants de la Psicoestètica

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita

Prensa Vallesana

President

Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponsals: Alvar Maduell, Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Mari, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella, Lourdes Cubells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).

Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1 1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)

Fax: 870 47 09 - 08400 Granollers

Fotocomposició: Edicatsa

Impressió: Editorial Gironina, S.A.

Dipòsit legal: B 332278

Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.